

Sygn. akt III CSK 4/17

POSTANOWIENIE

Dnia 13 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa J. H.
przeciwko S. H.
o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 13 czerwca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 23 czerwca 2016 r., sygn. akt II Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 czerwca 2016 r. Sąd Okręgowy w K., w sprawie o złożenie oświadczenia woli, oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego w S. z dnia 15 lutego 2016 r.

Powód wniósł skargę kasacyjną, opierając wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zaznaczając, że „powołane w podstawie skargi naruszenia przepisów prawa materialnego, jak też przepisów postępowania doprowadziło do wydania orzeczenia, którego istnienie przeczy podstawowym zasadom porządku prawnego i w sposób oczywisty narusza prawo”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Postępowanie kasacyjne nie jest postępowaniem rozpoznawczym na trzecim szczeblu instancji; jest postępowaniem ściśle kontrolnym, a skarga kasacyjna może

być przyjęta do rozpoznania tylko wtedy, gdy występuje co najmniej jedna z przyczyn wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący podniósł, że zaskarżone orzeczenie przeczy podstawowym zasadom porządku prawnego i w sposób oczywisty narusza prawo. Przepis art. 398⁹ § 1 k.p.c. nie przewiduje jednak takiej przyczyny kasacyjnej, a nie twierdzeń skarżącego nie można także utożsamiać z „oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej”, również dlatego, że skarżący tej oczywistości nie wykazał, skupiając się na krytyce wykładni art. 898 § 1 k.p.c. oraz ustaleń Sądów obu instancji, co jest w postępowaniu kasacyjnym niedopuszczalne (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Na marginesie należy wskazać, że ustawodawca, nie precyzując pojęcia „rażąca niewdzięczność”, pozostawił sądom *meriti* ocenę tego pojęcia na podstawie konkretnych okoliczności sprawy (np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 1998 r., II CKN 218/98, nie publ., i z dnia 22 marca 2001 r., V CKN 1599/00, „Prokuratura i Prawo” 2002, nr 5, wkładka, s. 40).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).